

Futbol, suor i llàgrimes

La participació d'equips dels Països Catalans en la Lliga ha estat, enguany, tan nombrosa com desigual en les classificacions de Primera i els dos grups de Segona. Cal destacar, però, els ascensos del Palamós i Levante UD, com els èxits aconseguits pel Castelló i València.

Set anys després, i a falta tan sols d'un punt, el C.D. Castelló torna a la divisió d'honor del futbol estatal després d'haver-se proclamat campió de la Segona A. Amb una de les plantilles més completes de la seua categoria, l'equip albinegre ha aconseguit, a dues jornades del final de la Lliga, una renda de 48 punts i 12 positius, tres més que el segon classificat, el Rayo Vallecano, cosa que li permet erigir-se en el més ferm candidat a l'ascens. El «pampam, Orellut» amb què els seguidors del club de la Plana encoratgen els jugadors sona amb força des que el quadre castellanenc lidera la classificació. Per a Domènec Tàrraga, president de l'entitat, «l'equip és ja de Primera i ara esperem celebrar la gran festa de l'ascens al nostre estadi, en l'últim partit de la Lliga en què ens enfrontem al Castilla».

La plantilla va ser renovada l'any passat precisament per a recuperar una categoria en la qual el Castelló ha militat durant nou anys. L'eix de l'equip que dirigeix tècnicament el manager

EMILIO VINA

El Levante, líder indiscutible del IV grup de la Segona B.

alacantí, Luis García Martínez, *Lui-che*, l'ha format un trio de jugadors de contrastada qualitat, com ara el migcampista procedent del Barcelona, Jordi Vinyals, i els davanters Cabrera, que ja s'erigí en màxim golejador de Segona amb el Castelló, i Mel, que ocupa el tercer lloc en la taula dels *pichichi*

de la Segona Divisió, amb 19 gols marcats, sense oblidar que ha estat la defensa la línia més segura i regular de tot el campionat i que han anat formant en els darrers encontres el porter Emilio i els defenses Alejandro, Alfredo, Javi i l'argentiní Bonhoff.

El C.D. Castelló té a hores d'ara 4.500 socis, «xifra que s'incrementarà la pròxima temporada amb la nostra participació en la Divisió d'Honor» —assegura el president Tàrraga. Com també augmentarà el taquillatge gràcies a la major afluència d'aficionats al Nou Estadi de Castàlia, de propietat municipal i amb capacitat per a 16.500 espectadors. Aquesta és, si més no, l'esperança d'una Junta Directiva que assegura tenir un dèficit de més de 160 milions de pessetes i que, no obstant, està interessada a contractar jugadors de la qualitat —i amb fitxes supermilionàries— d'Alcaniz, actualment en el València, el porter Sempere o l'internacional iugoslau Milan Jankovic, de l'Anderlecht. Amb tot i això, l'equip albinegre ha aportat futbolistes del prestigi de Clares i Robert, tots dos jugadors del Barça; Planelles i Del Bosque, que triomfaren en el Real Madrid; o Saura, Racic, Lotina i Abadia.

Arturo Tuzón, l'home que dirigeix el destí del València i que l'ha dut a les competicions europees després de set temporades de no haver-hi participat.

El salt de les granotes

L'èxit del C.D. Castelló contrasta amb el fracàs de la U.D. Alzira en la Segona A. La poc encertada política de fitxatges, la manca de suport de l'afició i un baix pressupost per aconseguir la permanència —120 milions de pessetes— han portat l'equip riberenc al descens. Un altre equip blau-grana, però, compartirà la representació del futbol del País Valencià amb l'Elx, en la Divisió de Plata. Es tracta del Levante U.D. Els *granotes*, nom amb què es coneix popularment l'equip blau-grana de la ciutat de València, han realitzat una excel·lent campanya, cosa que l'ha convertit en el líder indiscutible del IV Grup de la Segona B. El bloc format pel jove entrenador, Roberto Alvarez, «ha desenvolupat un futbol modern i alhora efectiu, potser el millor de la seua categoria, on ha destacat la labor de conjunt i una regularitat que li ha permès romandre al llarg de 31 jornades en la capçalera del Grup» —declara un dels seus directius. L'equip llewantinista ha sumat 55 punts en proclamar-se matemàticament campió, vuit més que el segon classificat, el Ceuta, ha estat imbatut al Nou Estadi, i només ha perdut 4 partits i ha marcat 60 gols, davant els 26 que n'ha rebut fins la penúltima jornada.

Tot i així, els bons resultats esportius han repercutit positivament en l'economia del club. «Arrosseguem un deute de 30 milions de pessetes, sense comptar la quantitat assumida pel Pla de Sanejament del Futbol Professional i els més de 10 milions que devem encara de Seguretat Social. Tot plegat conseqüència de la gestió anterior», afirma el president del club, Ramon Victoria. No obstant això, el Levante s'ha vist afavorit enguany per les ajudes institucionals, sobretot de l'Ajuntament de València i la Generalitat. El president blau-grana ha ingressat durant aquesta temporada més de 30 milions de pessetes en les arques del club i la seua junta directiva aprovà en el seu moment un pressupost de 103 milions, quantitat que reflecteix l'objectiu que es perseguia i que ara s'ha acomplert en pujar de categoria i també en apropar-se als 5.000 socis.

«La permanència en Segona A implica un reforçament de l'equip, i cal dir que tot i semblar utòpic, pretenem retornar a Primera» —afirma Ramon Victòria. De moment, aquest reforçament es materialitza en nous fitxatges. A tal fi ja s'han contractat els serveis del porter Vitaller, del Saragossa, i dels davanters de l'Hèrcules d'Alacant, Lapata i Juan Carlos, «amb els quals

Ochotorena, el porter menys golejat de la primera divisió.

l'equip quedarà més compensat», segons els tècnics *granoters*. El capítol de les noves incorporacions encara no està definitivament tancat, i fins i tot es busca un jugador de renom perquè serveixca de reclam a una afició que no ompli el Nou Estadi, amb capacitat per a 40.000 espectadors. Cal recordar que fa uns anys, el Levante contractà l'actual entrenador del Barcelona, Johan Cruyff i també l'internacional xilè Carlos Caszely.

D'altra banda, l'ascens del Levante no suposa solament un èxit esportiu. El triomf *granoter* ha esperonat una afició que rivalitza amb la del València C.F. d'ençà que els blau-granes ascendiren a Primera Divisió l'any 1963. No debades, els colors de tots dos clubs, no han estat una simple coincidència i els enfrontaments, malgrat la militància durant molts anys del Levante en distintes categories, han constituït vertaders *derbys* locals. D'aquell Levante de Primera es nodriren alguns equips, com ara el Real Madrid i el mateix València, que fitxaren, respectiva-

ment, Calpe i Wanderley. D'aleshores ençà, la història dels *granotes* ha sofert diversos daltabaixos entre la Segona i Tercera Divisió. Ara, però, comença una altra història tot i que la rivalitat entre blancs i blau-granes continua despertant idèntiques passions.

Sense un joc massa brillant i amb la labor realitzada per la gestió del president, Arturo Tuzón, i la labor tècnica realitzada per l'entrenador uruguaià, Víctor Espárrago, el València C.F. ha quedat tercer en la classificació del Campionat de Lliga de Primera Divisió i jugarà, per tant, la Copa de la UEFA la pròxima temporada. Tot i destacar el triomf esportiu de l'equip del Mestalla, la base de l'èxit valencianista se situa en la recuperació econòmica. El deute que heretà Tuzón en fer-se càrrec del club, fa tres anys, pujava a 2.000 milions de pessetes, «xifra que ha estat rebaixada en 500 milions en les dues anteriors campanyes i una quantitat semblant en l'actual», assenyala el president.

El València ha aconseguit arrelar, de

Victor Espárrago, entrenador del València.

nou, en la societat valenciana, com ho demostra el fet que dels 16.000 socis de l'any 1986 haja passat a tenir-ne 27.500 ara mateix, encara que els directius consideren que l'ideal seria arribar als 40.000 socis. Els socis valencianistes tornen a sentir-se orgullosos del seu club, que disposa d'una plantilla jove —la mitjana d'edat s'aproxima als 26 anys—, entre la qual destaquen el porter Ochotorena, que està a punt d'aconseguir el Trofeu Zamora al porter menys golejat, els internacionals Eloy, Quique, Nando i Fernando, que Cruyff vol per al Barça, i els components de la seua sòlida defensa formada per Giner, Boro i Àrias.

El punt negre de l'equip blanc ha es-

tat, una altra temporada, la poca punteria dels seus davanters, cosa que la directiva pretén corregir amb la contractació d'alguns davanter eficient. Setze dels disset partits guanyats ho han fet per la mínima, onze dels quals amb el resultat d'un a zero. Aquesta sequera de gols no preocupa, però, als jugadors, que pensen consolidar-se a Europa. Fernando Gómez, capità i màxim goleador del conjunt, ha dit que «portem molts anys jugant en Primera i tenim prou experiència per a competir amb altres equips europeus». Per a un dels jugadors més veterans, Subirats, ser a la UEFA suposa «una gran il·lusió, després de viure l'època en què la disputàvem tots els anys».

Per als més joves, és una experiència nova, tot i que, en opinió de Quique, «tard o d'hora havia d'arribar que el València tornara a estar on ha estat sempre. Ara fa falta que açò no siga el somni d'un any».

Potser enguany, l'equip més novell del Principat, i alhora més prometedor, ha estat el Palamós F.C. El club empordanès va batre fa dos diumenges un rècord insòlit: des de fa quatre anys, puja de categoria. La pròxima temporada serà ja a la Segona Divisió A.

L'artífex de la darrera gesta del Palamós és el seu entrenador, Waldo Ramos, que en el final de campanya i amb l'equip ja en la Divisió de Plata, només pensa a tornar a pujar. «L'any que ve —declara Ramos—, repetirem la festa». La festa, però, s'esdevingué diumenge, dia 11 de juny. El Palamós venció l'Arnedo per 4 a 0 i assolí automàticament l'ascens després d'haver mantingut un cos a cos emocionant amb un altre equip del país, l'Andorra. Com afirma el president del club, Emili Caballero, «la nostra ambició és pujar la pròxima temporada a Primera». Tot és a punt per què aquest equip revelació pugua continuar la seva trajectòria ascendent i, ara, encara més, ja que el nombre de socis passa ja dels dos mil.

No ha estat igual a la Segona Divisió A, on els equips catalans no han tingut tanta fortuna. Solament el Figueres se salva d'una temporada poc gratificant. Això no obstant, el també club empordanès en què milita l'exbarcelonista Moratalla no fa l'efecte que pugua arribar a disputar els partits de promoció d'ascens a la Divisió d'Honor. Pitjor ho té el Sabadell, que va perdre fa un any la categoria i es manté en la zona mitjana baixa de la classificació, lluitant per evitar el grup de promoció pel descens. Ja pràcticament en Segona B, hi ha el Lleida i el Mollerussa. Entremig, un Barcelona Atlètic que prou farà si evita la pèrdua de categoria. El jove equip del Mollerussa ha realitzat la temporada més nefasta de tots tres, acumulant gairebé una trentena de negatius i amb ben poques victòries.

En Primera Divisió, aquest any, militen Barça i Espanyol. L'equip de Sarrià lluita per allunyar-se de la promoció de descens, que ha vorejat gairebé tota la temporada. Pel que sembla, l'esforç realitzat la campanya anterior en què el club blanc-i-blau va col·locar-se a les portes del seu primer trofeu continental, la Copa de la UEFA, ha rebaixat el seu poder i empenta. Els

L'espanyol, amb l'ex-entrenador Clemente.

traspassos de Soler i Valverde al F.C. Barcelona, de Losada al Real Madrid, la destitució de l'entrenador basc Clemente i el malestar que han mostrat alguns membres de la plantilla, com ara N'Kono i Pineda, ha posat fi al somni dels *periquitos*.

L'altre equip de la ciutat, el Barça, ha saldat la temporada positivament gràcies a la conquesta de la Recopa d'Europa, aconseguida a Berna fa un mes. No pot sostenir-se el mateix en relació a la Lliga, ja que el subcampionat no sembla redimir de l'obligatorietat d'haver d'entonar, els socis del club, a finals de temporada el massa conegut «l'any que ve, sí».

L'equip blau-grana, que estrenava nou entrenador —Cruyff—, nous fitxatges —tres quarts de plantilla, a causa de la destitució salomònica de l'anterior—, adquisicions desafortunades —Romerito— i escàndols habituals —la marxa de Lineker, en la línia dels de Neeskens, Krankl i Simonsen—, ha privat els *culés* de la seua màxima ambició: guanyar la Lliga, Lliga que, per quart any consecutiu, s'ha endut el Real Madrid, davant un Núñez eufòric per la seua reelecció com a president de l'entitat, entre una sibil·lina satisfacció dels aficionats per l'eliminació de l'equip de la Parmalat —el Madrid— de la Copa d'Europa, mentre queien títols de seccions —bàsquet i handbol—, i amb l'amargor de la crítica a l'actuació arbitral, com sempre, favorable al club de la *quinta del Buitre*. □

Cruyff, el nou entrenador del Barça, no ha aconseguit que el seu equip guanyara la Lliga.